

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924. - ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡ. 257

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ δρ. 50. — Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 50. Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4. — Δολ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύεται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτὰ ἢ λέξις δι' ὄλο ς. διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέρως συμφωνοῦσι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΜΙΝΟΥ'Ι ΚΡΕΤΙΕΝ

Τοβ Clemenceau Jauchemaire

Τό άμάξι τής άστυνομια, μέσα στο όποιο βρισκόταν ο Μερλότ, μεταφερόμενος ύπό συνοδείαν τεσσάρων άστυφυλάκων εις τάς έπαυροθησιακάς φιλίας τής Ραντρε, έσταματηώς ξαπλώνει. Τα άλογα είχαν άρριψει και σηκώνονταν μέ θυμό τά πόδια τους και τινάζομενα μέ άριους βρυχηθμούς προσπαθούσαν να έλευθερωθούν από τα δεσμά του τιμονιού. Ο άιαξά, άγριευμένος, τά κτυπούσε μέ τό καμουτσιά του, ό θύλος άπάνω σ'ό άμάξι του. Γινόταν τέτοια φασαρία πού οι άστυφυλάκες πού συνέδρασαν τόν Μερλότ, αναγκάστηκαν να βγούν έξω για να δουν τί συμβάλει. Ο καταδικος, πού είδε πώς ήταν μόνος του, έτήθησεν έξω από τ' άμάξι μέ άρχινισέ να τρέχει, πρός τόν δρόμο πού βρέθηκε μέ προστά μου, μέ όλη τή δύναμή του. Οι άστυφυλάκες τόν άπελευθέρωσαν άμέσως. Ο ήρωάς άπό τόν κινδύνον και να τόν πυροβόλου. Έπί τρέξ άφες έξηκολούθησε τό άγριο αυτό κυνηγητό, έπί τέλους όμως ο κατάδικος έκρίφη ε σ' ένα δάσος και κατόρθωσε να χάσουν οι χωροφυλάκες τή ίχνη του.

Όρες περιπλανώταν μέσα στο δάσος, χωρίς όμως να κατορθώση να βρή καμμιά ρεμματιά, μέσα στην όποιον δέντρος να κρυφθί ή να μείνη άραρητήτος. Όλη άικονή ή έκτασς ήσαν σκευασμένη άπό δέντρα, πού ύψωνον μέσα άπό χόμα παχύ και κοκκινωτό. Πουθενά ένας βρύχος, πουθενά μια χροάδρα, πουθενά κάποιο κούφωμα δένδρου. Ο Μερλότ προσορούσε σ'ό δάσος. Έβράδιζε τρέλα πολύ σιγα, γιατί είχε πείν νυχτώσει και τό σκοτάδι τόν έμπόδιζε, ή αν δέ και τσεκισμένος άπό τήν κοινή σι κ' έξι, τή μένος άπό τήν πείνα. Πέντε ώρες τώρα περπατούσε, χωρίς να σταθί πουθενά. Έερεπεν όμως να βρή άπό τό δάσος έκείνο και να κρυφθί σ'ε κανένα άλλο μέρος περισσοτέρω άσφαρξ... Κ' αυτό έπικριε να γνη προτό ξημεροσφ... Επιοχωρής μέ κόπο άνάμεσα από τά πυκνοφυτωμένα δέντρα. Τέλος εδρέθησε σ' ένα σημείο πού τελείως τό δάσος και περιβόλι γίνηκε ή γέρουρα και άπειρα ρόδα γίνηκαν τά χόνια. Κ' έμίλησε ο φτωχός προσκυνητής: — Γιά σένα, κίριε, έάνισα τό γόνι, θά μείνεις οδεσμένος στον αιώνα. "Οχι τού λέει τότε ο Χριστός, δέν δέχονταν όλοι οι ποταμί συμπόνοια, σ'ός και τ' άίτερη πάντοτε μιλούν σ'ός και ρόδα γίνονται τά χόνια. 1920 ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥ Δ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

φώτα όλα ή αν άνάμενα και μπροστά σ'ούς άγιους έκαίαν, μετά ά χωροσπίσ ά κενί. Ένας καλ' υγος τ' ακτο ου όσος τήν Άγία Τράπεζα. Τό βλέμμα του Μερλότ έστάθηκεν έκεί σ' ένα σημείο. Γύρω από τά κερά τής Άγίης Τραπέζης φαινόταν ένας μικρούλης Χριστός τού άποθ' ημέρος μέσος σε μία μικρή τεχνική φάνη άπό χροτό και σκουλί. Κάποια άνάμνησι, μάς πιλ άς καλή, έποχής, πού ήταν κα' αυτό. έλευθερος τ' άνέβρισε δάκρυα στα μάτια. Έσκέπασε τό πρόσωπό του, έ τ χόρια του κ' έσκυψε τό κεφάλι του άπό ω στο θρανίο. Η κίμπάνα τού μοναστηριού ά χισε τούς να κτυπά. Η πικρα τής έκκλησίας άνοιξε και οι καλόγεροι σκυφτοί ύμπαιναν μέσα ε α, ενι. Κάποια ε έξήγητο φώρος κατελάβε τόν Μερλότ. Έρηκώθηκε άπό τό θρανίο κ' έπληε κ' έχώθησε πίσω άπό τό κινκλίδωμα τού ψιλτά υν.

Σέ λίγο άρχισεν ή άκολούθια τών Χριστουγέννων. Έξωρα όμως οι ψαλλάς ες έσώπασαν. Μία μικρή σιγή και άμέσως άκούστηκεν ύστερα τού Μινου'ι Κρετιεν άν άν άπό χλη άγ έλον, σάν άπό στόμα Χερουβείμ. Η φωνή, ήτη δέ, ήταν κυματά άπό τής φ νες τών ψαλλάδων. "Ο ήρωάς, κ'ιταπλητες, άνέβρισε σ'ό κινκλίδωμα. Όλοι οι ψαλλάδες σάν άποσβολωμένοι σιωπούσαν. Κ' ή μ νον ο Μερλότ, όρθός μπροστά στο κινκλίδωμα, μέ τά ρούχα τ' ά καταδικου, έφαίλιε τ' χρομόσνον οματόριο. Έμ ενέντε ήμέρες άκ'ίμα στο μον στήρι τού Καπουτιεν νον ο Μερλότ. Τήν έκη τή μέρι, μέ τή μ σολάβρη τού ήρωάς, έφρυγε ιά τό σπύτι του έντελής έλευθρος. Μετάφρασις Ν. ΔΑΥ...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Η ΓΕΟΥΡΑ Τ Υ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ξενύχτης κ' άτόψη άπό στή γέφυρα μετροντας ένα ένα όλα τ' αστέρια κ' έόμοιο ο φτωχός τραγουδιστής κ' άκοιμει μέ στανουμένα χόρια. Ούτε τ' αστέρια είχινε φωνή ούτε ο ποταμός είχε συμπνοια, κ' έλίγαν, ο φτωχός προσκυνητής κ' έλίγριε τά γονατα σ'ά χόνια. Ξιπωνο άλλος ζητιός εκείθε πέρας κ' αυτός τρεμουλιαρός κ' άσπύτος. — Δός μου τ' ό χει σου, τού λέει, έμ' ο Χριστός. Κι όλα τ' αστέρια έμίλησαν ψηλα και τό π' τι μι έίεισε συμπόνοια, και περιβόλι γίνηκε ή γέρουρα και άπειρα ρόδα γίνηκαν τά χόνια. Κ' έμίλησε ο φτωχός προσκυνητής: — Γιά σένα, κίριε, έάνισα τό γόνι, θά μείνεις οδεσμένος στον αιώνα. "Οχι τού λέει τότε ο Χριστός, δέν δέχονταν όλοι οι ποταμί συμπόνοια, σ'ός και τ' άίτερη πάντοτε μιλούν σ'ός και ρόδα γίνονται τά χόνια. 1920 ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥ Δ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μικρο κ' άναθροιστο είναι τό αίσθημα πού μ' έμπνεί, ό Γουαίνα. Σ' άγαπό ή σέ μισώ; Δέν τό ξέρω. Γιατί σέ σ'αγές πού σιωπηλά τά χιλι μου σου λένε λόγια άφροσύσας, δέχομαι ένα λίγγο σου βλέμμα πού γενναίο τό πάθος τής άπορροφής. Κι τήν ώρα πού μία τέτοια παραεξη όρη μέ κάνει να λινκίζω τήν ψυχή σου μέ τίς πείν τρυφερές τής άγάπης φτωχός, ένα χύμα μίσος, γλυστοφάντας άπ' τή φουρτουνιασμένη τών αισθήσεων σου θαλασσα, τρικυμίζε τή δική μου ψυχή. Γιατί, πές μου γιατί, σάν βρισκομαι μακριά σου ζητώ τή γλυκεια σου συντροφιά και όταν σιμά μου σ' αιδθάνωμαι, δέλω να φώγο μακρως; Κ' όμως νιώθω καλά πός σ' άγαώ, άπό έξω τήν όμορφιά τής ψυχής σου. Και στήν ψυχή σου χαρίζω ό, τι συ άπ' τό σώμα μου μοναχα ζητάς. Μά δέν σου κρύβω, ότι περισσοτέρω σε μισώ έκπειθό μέ τή σαρκά σου μόνο προσφέρει σε μένα εκείνο πού έγω στήν ψυχή σου ψάχνω να βρω. Σέ λατρεύω μέ πάθος, σύντροφος τής ψυχής γλυκεια μου μέ παθός σ' άποστρέφουμαι, ό λέξεια τής άκολασίας, ό πλανύτρα τής ήδονής. Τόλιος Χαλοόλιος

Ο ΧΡ ΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΔΙΗΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Πρώτο Β. Βείον — Ροβέρτο, κάμε γρήγορα. Κουσα μία καμπάνα. Δέν φαντάζεσαι, βρα άως θά άνουμς Χριστούγεννα μεστήν χριστουγεννασο. Έν, άπ ψ να πιά στήν έκκλησία... — Έχεις δειπασί, γά μα ώσιν ε. Δέν έννοιά να σ' άφρηνα να πές πο θη... — Άνωμια είναι νωρι. Μό ις ελ αι μεσά νυχτα. — Άλλά εχ άς πός σέ ω τισ ν ώρι να έτοιμ σ'ό. Υστερα πρ λει κ' ά φάμε Πού ελνα, ή έτοιμ ις σ υ. — Θά συνάροουμε σ'ό Φά ήρο. — Υστερα άπο τήν ε κλησία τού Φίληρο; Και να μείνω κ'ι τόις ώρις νησικι... — κοιμεις. Ν νι. Ένω, ισα πός άπόψε δλη ή νυχτα θα ένι δική μου σ. — Και σ' ήν έκκλησία; — Στή έκκλησία θά πικς ηεσθίει. — Άδυντο. Άκουσε. Άλλη κίμπάνα. — Είλωαι ωρίς σου λέω άκό α. — Μέ γελάς, φίλε μου. Ε ώ φώγο. Έρχεσαι; — Όχι. — Θα θυμώσς; — Ναί. — Πολύ καλά. Άντίο. Σέ λ γ. ή Νίνι έπικς ρέιει πολύ θυμωμένη. — Έγώριος ο σ'αγη ρ; τής έγειο Ρυβί ρ; — Όχι, κίριε. Φα νει ι πως λα τα πιάς ματ ι β λ η κ ν ε ν με κορυδέωσαν όπόψε. — Πός; — Δέν χ'υκού αν ή καμπά ες γιά τήν έκκλησία. Κάποια υρκάτα ήταν. — Τι κάνεις; γόνοσε ι. — Δέν θά πάω πουθενά. Θά μείνω μαζί σου δλη νύκτα. — Δ νυτον Έφρις γιά τήν έκκλησία και ήμωυ βέβαιος πός δέν θά ξινάλο ρ;... — Λοιπό; — Λοικον προσκάλεσα τή Αιλιήρα τό σ'απέ. — ! ! ! Άοισνη Μπαχλιβανδου

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΩΣ

Δεύτερο Β. Βείον Ξαπλωμένος πάνω στο ξύλινο του κρεβμάτι, έδω και κ'ιμποση όμα, παρακολούησε μέ σταματημοσφί, το ορβουό και τής ελευσταίας σιτισ άπ' τη φωνή του ο φτωχός καλόγερος. — Θε δ μου ή οικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τόν αιώνα ψ'θυμιά, ύμ βικι, κ' ή φαντασία του, σάν ν. υελή π'ιο πικύ να τόν βισονίρη, άσυνεχε τ' όνυρο του, ξαναφρονιτά, τ ν στήν ακουσια έκινη ήμερα, πού ή χωροφύλακας τόν πιάσινε ή γονια τού αεσαφού του, πού βέθηκε σκοτωμένος στο χωράκι γιά ή κατοχή τού όπου του λίγες μέρες πριν άπ' τού φόνου έλχαν μωσσει. Η άδωσώι του άπ' τό δικαστήριο έλλείψει σ'αυλο νη, ή καταρκί τή, μανος του σάν γύρισε σ'ο χρο, πού κ' αυτη τον παραδίχ'ταν γιά ένοχο, ή περ φονησι τών χωριατών τών, ή άπογοητευσ. ιου γιά τόν καταργισμό τής κοινωιας, τό ξεκίνη.ά του γιά τό μοναστήρι, και π'ιο πολυ ο πονος γιά τό χαμό τού άδελφού του, ένα-ένι χωριστα στήν άρχή, μα άνακατωμένα ύπερι, ποτ' έχό, συνν ένα χορό δαιμονισμένο μέ, τό κοιραμένο του μυαλό και ποτε άπερσαν άπ'αίσιες μορφές πού τονφοβέρβριαν, λέξια ήδελαν να τόντιέουσιν. Μερικο άνάμενα καμβυνα ποδσαν κεί άπό και τό τρεμουλιαστό φός πού εκούθη φώτισε παιό πολυ τή ψυχή τού καλοήγητου. Χωροόμενα ασκοσθησε να βροντά ή κομπανα τού μοναστηριού μέσ τήν έρημ σιγαλιά τής νύχτας. «Χριστούγεννα», ψυθίρισε ο καλόγερος κ' έν φ τά δαικρυσμένα τού μάτια πέραν γιά έν φ τήν Άγγλικήν. Φυσιολόγησε, έραιοτήχης, άλλα καλός φωτοφογός. Φίλος ειλικρινεστατος άμύπητον ήθικης. Ίδαιτερον χαρακτηριστικόν: Σαβρός και επιφυλακτικός εις τάς σχέσεις του. Η λί ε α, (θυρίς 105) — Έτών 27, μηχανικός, άεσθητος άλλον ύψηλόν, ειλικρής ύπερ τό δόν και σοβαρός, καρδιά πλούσια. Α τ υ ο σ. — Έτών 20, όρατος, μέ μαθρα μά-

Table with 2 columns: Name and Page Number. Includes entries like 'Απο τον παρελθόντα...', 'Κοιμήσεσ', 'Νικόλαος', etc.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μ' άρειοι πολυ ο χαρακτήρ τού Κάποιου. Έπικυθώ να γωρισθώ μετ' η του. Άν κ' ούτός θέλη άι μολ γ' άπρ. Έίλη η Δημητρε άδου, Ρ. Β, Έσταθδα. — Δίν είναι επιταίο όταν πρόκειται μόνον γιά ένα έτος, δι προκήπιουσι Πειραιώς. Ίδιότροπος ο προλήψ. — Η υστερος μόν εις Ρ. Ρ. Έλβιεα. Προτιμώ τόν χαρακτήρα τού Άνθος τών λειμώνων, διου σ'αφρασι πληριστατα μέ τό δικό μου. Ε άθεαρίρην ενήχης, άδν έδίδετο να γωρισθώδεν δι έλληλογραφίας. Ένας άνα γ' υ ώ σ τ η ε. — Άν κ'ι όλες ή γυναικες, παρ' όλα τά σωματικά και νηρικη προτερήματα, τε όποια έχουν, δέν μολ άοιου, εν τούτοις ο χαρακτήρ τής Γοργόνας μη ήρεος κ'ι θά επιθύμουν να γωρισθώ μαζί τής. Κ. Φάκος. — Άνθος τών λειμώνων, δέχεται έλληλογραφίαν μου; Ο χαρακτήρ μου όμοιός καθ' όλα μέ τόν εβ Νοβέλλι. Δο ν Ζο ν έ ν. — Δι Ζινέτα, αν επιθυμώ να συνδύητε με 17ετή μητρητή Γενναίου καλής οικογενειας και άρεσκια μοι φρονέον, ό όποιος προτιμώ τόν χαρακτήρα σας, γράψαιε: Κουρεϊον Γ. Γ' ε ω ρ γ ι ά δ ο υ, δια Α. Π., Σαχ τ ο υ ρ η ν 92, Πειραιά. — Ο κ. Γ. Τσακίης ζητεί τήν διεύθυνση τής Γιομώνας. Έπίσης και ο κ. Σταθ. Κουκουμπής. — Το Α Συμβούλιον τής εν Κερκίρ Ένώσεως ανταλλακίων προτιμώ τόν χαρακτήρα τής διδος Έλβιεας και τίθειαι σύσταμον παρα τό πληροφ της. — Ψηφισό τόν χαρακτήρα τής Έλβιεας, διότι πληροίει τόν Ιδικόν μου. Έλ μ ε ρ ο, Θεσσαλονίκη. — Τι δαιμονιακή σύμπτωση, ή δις Καμίλια, καθός φραίνεται, μολ έχει κλεινει τόν χαρακτήρα μου, γ'ι' ετό τής διδος χρουή τήν ψήφος μου και τής ζητώ έλληλογραφίαν. Έρ μ η ε. — Άάρη θά σ'ε άπαντήσω εις τά Γραφεία Σφαίρας. Γκίλδρα. — Κοκ Κ. Σαρμάς και Θ. Χριστόκη. Άν έχτε θηρίδα; Α. Χ. Γε τ ζ ό γ λ ο υ. — Κοκ Γ. Αινογνωστοπουλου και Ι. Νικολόπουλου. Γιατί έχι εις τά Γραφεία Σφαίρας; Σε μ ν η Καλο γ ρ ο θ λ α. — Άν είμαι αθή πού φαντάζεσθε κ. Μουτακωτή. Μ π ε ρ τ ι γ. — Κε Α. Νίδα. Θέλετε να σ'ε γράψω εις τά γραφεία τής Σφαίρας; Μαρ γ α ρ έ τ α Γ κ ω τ έ. — Θά σ'ε άπαντήσω εις Σφαίρας κ Χερουβείμ. Γ κ λ έ ρ ε α. — Προτιμώ και συνταξίκομαι μέ τά χαρακτηρισμα τής Ζινέτις γιά τήν συμπόνοια τής προς τήν διουκία. Φωταίνα πός άρεσκια τής καλοση μέ τό μέρατε τ'ε π'ιον και τής δεστυχιάς και γ'ι' αυτό έχω πεποιθήσι πός καλά θά γωρισει πός και π'εθ π'επει να εκτιμή και να άραπ. Πόσο ενήχης θά λογιζόμουν αν ανευματωίως έπικουνούσα μαζί τής Άν Έχη τήν ενήχη καλοσιν ή μολ γράψη μίση Σφαίρας; Ι ω ά ν. Δ ε ρ σ ο σ. (Άτιην τήν εβδομάδα διατίθει τόν μυαλήτερον χώρο τής σελίδος τού Λαγονισμοθ διά τήν δημοσίευση τών χαρακτήρων κατά σειράν ήψιαι, άνηκοσθηεις. Έτω να περιωρίσω τήν δημοίευση τών άπαντήσεων, ή όποιες θά δημοσιουθηθιν εις τό περιοχίς, όπου θά δημοσιουθηθιν πολυ περισσοτέρες.)

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Άε τ ό ς, (θυρίς 91) — Έτών 20, λοχίας, μελαγχολικός, μετρίον άναστήματος, ανεργητικός, μεγαλειόφρονας, άκαταπόνητος, φαιτωόδης. Ίδαιτερον χαρακτηριστικόν: Όλιγον θυμώδης. Φ ε ι δ ί α ε. — Έτών 20, λογιστής και φοιτητής της φιλοσοφίας, κατάταξι έν Σμύρνης. Έθροστος, συμπληθής, νηλι ένυγνική, έρωτηής, έργατικός, ρεμβόδης, καλλιτέχης. Έ ε έ λ ε ι ο ρ. — Παλό νέος, πνευμα άερευνητικόν και άνεπιτημόνον, γωρίζεις τήν Γαλλικήν και τήν Άγγλικήν. Φυσιολόγησε, έραιοτήχης, άλλα καλός φωτοφογός. Φίλος ειλικρινεστατος άμύπητον ήθικης. Ίδαιτερον χαρακτηριστικόν: Σαβρός και επιφυλακτικός εις τάς σχέσεις του. Η λί ε α, (θυρίς 105) — Έτών 27, μηχανικός, άεσθητος άλλον ύψηλόν, ειλικρής ύπερ τό δόν και σοβαρός, καρδιά πλούσια. Α τ υ ο σ. — Έτών 20, όρατος, μέ μαθρα μά-

τια μεγάλη, μορφώσεως εύρειας, σπόρτμαν τρομερά μοντίσος, κοπιητικός και δέν πιστεύει στον έρωτα, καθόλου φεμινιστής, ιδιότροπος, άπό πλούσια παλιά οικογένεια. Φ ο τ β ο ς. — Άνάστημα μέτριον, μελαχρινός, μέ μαύρα όρατα μάτια, μορφή σοβαρά και συμποθής. Ρομαντικός και γλυκός στους τρόπους. Θεωρεί τήν φιλίαν ως κάτι τό ιδανικό. Άγαπά τήν ποιήσων τήν έξοχήν και τό κνήγη. Σημείωσις. — Ο Νουσταλγός μέ παρακαλεί να άναρρώφω τά σημάδια έκείνα τού χαρακτήρος του, πού περιέκονα, λόγω τών πολλών στοίχων του, άπό τό προηγούμενο φύλλο, και π'ο πάνταν τό μέρος περι γάμου γιά τό όποιον έχει ιδιόρονη ιδέα. Προτόθ να άποφασισθί ο γόμος π'επει και ό άδρος και ή γυναικα να γωρισθώδεν, να τωίση γιά καλά ό ένας τόν χαρακτήρα τού άλλου και όταν π'ιόνον τόν έαυτόν τους, διου ο χαρακτήρες των συνταξί ηται, τότε μόνον να έωθώδεν. Τό ζήτημα τής προικός, και τό ζήτημα τής τάξεως τών οικουγενιών νομίζει διι δέν πρέπει να είναι ομοιάδες έπός γόμου. Μετά τόν γάμο γάμο δύο καλοί φίλοι, δύο ειλικρινεστι σύντροφοι. Η Ι ω α ν ν ή δ η ς. — Έτών 21, σοβαρός, μοιφορμώος συμπαθητικός. Ζή μόνοντον βίον. Εί αι έπέρ τού γάμου. Είναι σρατωματικός και ύπερητι εις τήν ΙΧ Μεραολιαν Λεράμα. Ο θ έ λ λ ο ς. — Έτών 27, διπλόμο, μηχανικός, σπουδασάς εις τήν Ερώτηρη. Χαρακτήρ ένυγνέστατος, καρδιά γρηνή καλασινίτη, ψυχή άγγελική. Μελοχρινός, λίγο μελαγχολικός, άροστης οικογενειας. Θέλει τήν φιλίαν Ιδανικήν, ήλικίας 25 έτών, άνωτέρας τάξεως και μορφώσεως. Υ π ο κ ό μ η ς τής Β ρ α ζ ε λ ώ ν η ς: Έτών 26, άνάστημα μέτριον, μελαχολικός και ρεμβόδης έντη τήν φιλίαν εις τήν όποιαν θά ενήχη τήν έντυλιαν. Οικονομικός ανεξάρτητος. Διεύθυνσις του: Μήδωνια Μιτιλήγη. Ν τ ν τ η ς. — Έτών 24, λογιστής, άνάστημα κανονικό, μελοχρινός, μάτια μεγάλη, ειλικρής εις τόν έρωτα, άποφασιστικός στής επιχειρήσεις. Τήν φιλίαν τού τή θέλει καλής άνατροφής, έγγράμματον, φιλόμοσον και πιστήν ει, τόν έρωτα. Γ. Π. — Έτών 20, μηχανικός προεχόμενος ες Έλβιεας. Άνάστημα μέτριον. Άνεργημιστής. Βοθός γνόστης τών συνθηκών τής ζωής. Άδιάφορος προς όλους και ίδιος άπέναντι ταν γυναικών. Ολαθόητος πρόταμον γάμου τήν άπορριπτε καίται άρεσά άυπορος. Νί κ η. — Προ σ'οροβία άπό τήν Πόλιον, έτών 18, έχι και πολυ όρατα, άλλα συμπαθητική και γλυκία. Έχει ιδιαιτερον άγάπην σ'οτι στρατωτικός, έν καρφθ διά πολέμου είναι ό καλός άγγελικός των. Η μόνη τής διακοίδιαση είναι ή έλληλογραφία και ή μελιτή τών πολιτικών βιβλίων. Α γ γ ε λ ο ς πα ρ ή γ ο ρ ο ς: — Έτών 19, προσφωροπούλα άπό τήν Πόλιον, γλυκία και συμπαθητική, μάτια μεγάλη άμυδαλωτά, μαλλιά καστανά, πρόσποπο σταφύλι. Άγρη ή ιδιαιτερος τού πολεμιστής και γ'ι' αυτό τ' άδελφία τής τού μετ'οποι τών όνάμασαν Άγγιλον παρ'ήρονον. Μ π ι ά ν κ α: — Έτών 16, ποιητή, άνάστημα ύψηλόν, ζωηρά μάτια έρευνητικά και προσλαμμένα, χαϊκατή άνήσυχος, άδιάρρη σ'όν έρωτα, άροσκειται πολυ στή μουσική και μάλιστα στήν κιδόρα. Α υ ρ ή λ ι ο ς: — Έτών 29, μετρίον άναστήματος, άλλον λεπτός, ιδιότροπος. Όποια άποφασιση γιά ζήση καλή τού πρέπει να είναι ύπειμονατική. Έχει παρελθόν όλιγον περιπετειώδες. Β ε ρ β ι κ ι ά ν: — Έτών 27, σοβαρός και επιβλητικός, μελανόχρινος, φιλολήθης, μορφή συμπαθητική. Ποδή σύντροφος ή όποια ποτέ δέν θά τόν δυσαρεστήση καθ' όλον τόν βίον. Σ φ ι γ ε ς: — Έτών 20, άνάστημα ύψηλόν, μάτια μεγάλη, μαλλιά καστανά, επάγγελμα καπελλός. Η μορφος τής δέν είναι μεγάλη, εινα λίγο φεμινιστρια, χαρακτήρος ήθικου και ήσυχου. Διν είναι όνυροπόλος, άλλα θά ήθελεν ό σύντροφος τής ζωής της να μην είναι ρεαλιστής. Ίδαιτερον χαρακτηρηστικόν: Όλιγον φεμινιστρια. Ο ρ φ ο ς: — Έτών 21, ανοιχτόκαρδος, δραστηρίος, μελαχρινός, εύταρής, άξιοπερητής, εύπειθής, φαιμητιστής. Τήν φιλίαν τού τή θέλει έκαταστάτον, έαυτήν, μοιφορμώην. Διαμείνει εις Παύσταθμον. Έ ρ γ ά ν η ς: — Φοιτητής νομικής, όρατος, Ιδανιστής, άξιοπερητής δύσπιστος. Μάτια μεγάλη μαθρα, έκπραστική.

Ο ΚΡΗΞΙΝΥΡΑΚΤΗΣ

Φαληρέα, ο χαρακτήρ σας δέν θά δημοσιουθη διότι έχει διατυπωθεί κατά τ'όσον πολυ κομωκό. C. F. S. έχτε έπιστολή. Φοίβον, έπιστολή κ'ι δειξί Γιομώνας, Όρρανην και Άνθος τών λειμώνων. Παραλάβετε έπιστολή σας. Α Τριτοεργλην. άντιμερον έγκρίσεως ψευδομένου 2. Έναν, δημοσιεύεται.

Π ε ρ γ γ ή π ι ο σ α τ ο υ Βό λ ο υ: — Ηλικίας 22 έτών, καλοκάγαθος, εαυτή ένσθημη. Α λ φ ο υ ς η: — Έτών 19, οινωκίνδονος, αισθηματικός, καλή καρδιά, διασκεδαστικός. Α γ γ ε λ ο ς: — Έτών 33, λοχαγός. Ειλικρής, θετικός, άρελή, άνοιχτόκαρδος, Ιδανιστής. Θέλει τήν γυναικα να έχη έξέλιαν ήθικήν. Σ ν ρ α ν ό: — Έτών 28, λοχαγός τού οινωνομικού, υλός πολυ άς άρχοντικής οικογενειας. Άνδ'οπερητής, ύμίστατος, άνωτέρας μορφώσεως, δραμητικός, λάτρη τής φώσεως, φιλόμοσος, ειλικρής, ήθικός. Άδσθητός στήν εκλογή του, μη άποκητας άκόμη τήν Ιδανικήν φιλίαν πού όν αρεύεται. Α ν δ ρ ο ν ι κ ο ς: — Έτών 18, άνάστημα ύψηλόν, κατίγετα ες Πύογον. Μορφή πολυ συμπαθητική, χαρακτήρ δραμητικός, τομωρός, ειλικρής, οινωκίνδονος. Στους φίλους του πολυ όπορρωματικός. Είλωαι λάτρη τού όρατος, άλλα ζηλότοπος. Θέλει αυτή πού θ' άγαπήση να θεωρη τόν έρωτα ως και τό Ιδανικό. Διν θ' άγαπήση τόν άν διν ενήχη μία τέτοια γυναικα. Δ ε λ φ (ν. — Έτών 21, χαρακτήρος πάντοτε εύθύμου. Άγαπά ύπερβολικά τήν θαλασσα και τό άροιστον τά ταξείδια. Μι γυναικα δέν έχι σχετισμένη άκόμη. Είλωαι ύπέρ τού Ιδανικού έρωτος. Οικονομικός έντελής ανεξάρτητος. Κ ρ ο α τ ι ν ο ς. — Έτών 33, έμπορος εις Άθήνας. Άπο ενήχον γάμο και άγαπά να ζή ή ειλικρής. Οικονομικός ανεξάρτητος. Τήν φιλίαν τού τή θέλει διεμικροσίνον τών 28 έτών, άρα και ο οικονομικός ανεξάρτητος. Α. Α λ κ... — Έτών 27, μελαχρινός, άλτρουσίτη, ψυχή εύίσθητος. Τήν γυναικα τήν θέλει πραγματικόν σύντροφον τού βίον τού και διεμικρής. Είλωαι καλήν οικονομικήν κατάστασιν διαμείνει εις Θεσσαλονίκην. Μ ε ν έ λ ι α ο ς. Χ ρ υ σ α ν θ α κ ό π ο υ λ ο ς: — Νίος έχι και πολυ πλούσιος, μέ χαρακτηριστικά κανονικώτατα, εύσωμος, εις άκρον ρομαντικός και Ιθεός, άσολοχολος εις φιλοσοφικός έπιστητικός. Ζητεί σχέσηεις μέ τό όρατον φύλλον. Διεύθυνσις: Καρδίσις. Νί κ κ ο ν... — Έτών 29, άνωτέρας κρητικός ύπάλληλος μόνιος. Ε ν θ ό ς, ύψηλός, λεπτός, θεασταίτε όμορφος. Οικονομικός έπαρκής, έχων εις όδημα ήθιονον 40 χιλιάδων δρχ. Αίτηρη τής οικογενειακής ζωής. Άποκλείει τόν άρεσάβωνα δεχόμενος τόν άμωσον γάμον. Διάγει πολυτέλω. Κατοικεί εις Άθήνας. Άποκλείει γυναικας έλευθέρως ήθικας διά πάσαν ενήχησιν. Θ. Μό ρ ο ς κ ο ς. — Έτών 20, μαλλιά καστανά, σ'αχδόν γραφά, μάτια μαθρα και ρεμβόδη, πρόσποπο μελαχολικός, συμπαθητής, άλλον γλυκίος. Χαρακτήρ ήθιος άρελής. Άρορητότατα εύκόλα και σπαίρις αλοιδωδεί. Η μετροφορμή τού και ό άλτρονισμός τού γίνονται αιε α τή μη τόν έννοσον πολλοί. Γ'ι' αυτό οι φίλοι τού είναι λιγοστοί. Σύστασις: Φροναργητόν Διμοσολόγου. Ί δ ε ω δ η ς: — Έτών 22, συμπαθητικός, μαθρα μάτια Μόνον ή μελαχολία τού άροση, μέσα σ' αυτή βρισκοί τήν άνακοφίαν. Κ. Τ.: — Έτών 19, ή Μεγαλοπόλιος, Δημοδιδάσκωλος και νυν δεσινός στον 2ον λόγον προσκολλησεως Πειραιώς. Άναστήματος μετρίον, παρταστικόν σρατωματικόν, πρόσποπο συμπαθητικός και χαρακτήρ σταθερός. Μελαχολικός σταθερός και ένεργή. Άγός τις διανοητικός έν μετρη. Ποδή τόν έρημον βίον και τόν ειλικρινεστι έρωτα. Χ. Π. Σ.: — Έτών 18, φοιτητής Ιταλικής, συμπαθητικός, πρόσποπο λεπτός, μαλλιά καστανά, μάτια καστανά, άνάστημα μέτριον. Φόρητος, μεγαλόκαρδος, ψυχή φώος άγαθή. Έχει κηρυχθή ύπέρ τής ελευθερίας τής γυναικας. Άρελής εύπειθέστατος προς τήν συμπνοθητα.

ΕΛΛΗΘΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙ

42 Μιμώδος, 43 Κουρέλι, 44 Λίονρας, 45 Ιωνος Δρόσου, 48 Μοντέρας Κίο πάτρας, 49 Μίμη, 50 Φ. Π, 51 Απλότονος, 52 Γκόρια, 53 Χουανάθεμο, 54 Δερόσάρος, 55 Άγ ωστον, 56 Ζαγκομάς, 57 Δμοσταγός Καρδίσις, 58 Ι ω β. Θά δημοσιουθώδεν κατά σειράν.

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Τ' ΜΟΥΣΚΑΡΙ Τ' ΠΑΠΑΓΙΑΝΝ'

Παρδίου μ' κ'λί μ',
Καλά Χριστούγ'να μ'

ύγια κι χαρά να πι-
ράς τ'ν παραμονή
τ' Λαζάρ'. Άντι
χαρά σ κι τρουμά-
ρ σ' όπ' θί β. ή;
πάλε τ'ν ίφκρία να
φά, κί να ξεπ'τ'
θής άφ' του ααί.

Πάσα β'υλά όπ'
έχ'ντι Χριστούγ'να
θ'μάμ'ι ν'ν κισκα-
ρίκα όπ' έπαθι ού
ήδαιμοκατους Πα-
παγιάν'ς τ' χου'

ριού μας, όπ' ίγύρεβγ'ι σώνει κι καλά να βρῆ
νά παπ δια όπ' νάν τ' ά.όβ' τ' λυγνάρι τ'
βράδυ γιά να γλέπ' τ'ν πόρτα κι να μῆν
σκουντοφλίη.

Έίχε πάει άπο βραδύς στ' σπιτι τ' Κί σ'
τ' Μπορό'μπ'ι'λ' όπ' είχε νιά άδικορή μισό-
ρεβ' κι μπισμέν' στα χρου άκια, όπ' ιώλες
δαιούς ή περδικούλα ι'σπερι ψ'τό ι τ' λ'πά.Ο
Παπαγιάν'ς τ'ν είχι δι'λαρόσ' κι προσπά-
θαι νάν τ' φέρ' σ' ά νιά τ' όχ' περι άκίας
μαθές όπ'νάσου κι βρουντάει ξαφ'νά ή πόρτα.
— Ποιούς είσαι, καν' ού παπάς κι βίρα να
μαζώσ' τ' ράσα τ'.

— Γιώ, ού Κ'τρους, άπαντεί ίκειός.
— Κε ψ' καν' ού Παπαγιάν'ς στ' μισότρεβ.
Κε ψ' κατ' άφ' τ' εριββάτ'

Φό τας μῆτρε μέσα ού Κίτρους τηράει κι
τι να δη: Μόνους κατάμοιους ού παπκός.

— Πώς τέτοια ώρα σά δώ, Παπαγιάν' μ',
τ' καν' ού Κίτ'ς. Πάθι ή Άσήμου;

— Τ'ν έφαί' ού λύκ'ς, τ' λίσει ού παπκός
ξερουκατακί'ν τας τ' σάλιου τ'.

Ού Κίτ'ς θές όπ' έγλεπε τ'ν παπκά κίτρι-
νου, θέ. δ' ήτα έξ' νου πιδι κι κοσμογυ-
ρ'σ'μου, είχι μαθές. κάνει δύγρου χρουνακια
στ' Σπάτα, δεν τ' χώνει τ' μακαρούνι. Δέν
έβγαι μ'λ ά μόν' έσαι πός μισούλα γε κρυφά
κι άφ'σι τ'ν ήλεισιμ' άτ'ν τά φύγ' άνενου-
χλῆς, σάους μαθές κι άκίριους.

Ού παπκός έτε β' τ'ν ά'λ' μέρα τ' χέρια τ'
δ' τ' γλύτ'σι άφ' τ'ν Κίτιου κι σ'επιόταν
να πάρ' τά μάτια τ' κι να φύγ' φόντας. θά
έπρα ερονόταν ή Άσήμου, γιά να μῆ γέν'
ρεζιλι κι τ'ν ξουριό'ν στ' θέα' όπ' ήτουν. άφ'-
γι δ'μ' να περάσ'κι ή άλλ' μέρα όπ' ήτουν τ'
Χριστού, να φάν' κι τ' μουσχάρ' του κ' ύστερις
να φύγ'. Κατ' βα'ν' στ'ν αυ ή, ψίχ'ν γιά τ'
μουσχάρι μάειδι μου χ'ρι, μάειδι κίτσ'κόπ'
λου. Μαζάχ'ν τ' ρ σ' του κι φόρα στ' δρόμ'.

— Πάσι, τ' μουσχάρι μ' Ιρώναξι κατουριμέ-
νους δαιούς μ' τώλεως.

Δέν είχ' ξεβρῆ άσ' τ'ν πόρτα τ' κι νάσου
καταμτρουσθέν τ' ού Κίτ'ς.

— Τ' έπαθ'ς, παπκά μ'; τ' κάνει.
— Μι'υ κ'έψ'ν, τ' μουσχάρι.
— Ψέματα, τ' λέει ού Κίτ'ς ού λύκ'ς
σέφρις.

— Ού λύκ'ς; άφώνει ού παπάς, κι τρώει
κουτάμ' μουσχάρ' ού λύκ'ς;

— Άμ' πός δι'ν τρώει, παπούλη μ'. Τρώει
άνθρωπο κι τ' μουσχάρ' θ' άφρη;

Ού Παπαγιάν'ς κ'νῆθ' κι γιά να ζισαθῆ.
Του γαίμ' τ' είχι παγώσ' άφ' τ'ν ντρουκή.
Ταυτα κι μένου, γειάς κι ά τίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΠΕΡΙ ΥΪΝΟΥ

"Άχου, μαμάκα μου, μαμακίτσι μου, μα-
μακουλίτσα μου πώς θά τόν ξεπνῆσω με-

θαύριον τόν Άθανάσι'ν
μου δια να θιάγωμεν
εις τῆν εκκ'ήσιαν τών
Χριστουγέννων. Πρώ-
την φοράν θά πάμε
μαζῆ εις τῆν εκκλησίαν
κι τό έχω χρουσου'άν
έναν δέν υπάγωμεν. Άλ-
λά τί να κάμω ή μελα-

ναίμων όπου ή Άθανάσιος όλο κοιμάται κι
άργει να σηκωθῆ" Άχου μαμακούλα μου, έτσι
θά μου κοιμάται τό πολάκιόν μου κι μεθαι-
ριόθεν όπου θά υπανδρευθώμε; Άλλοίμονον
ή καρμένη τί έχω να υποφέρω, όπου είμαι
ότοθαριμίου ίδιοσυχαρίας και δέν άντέχω.
"Άχου! άχου! άχου!

"Εού κοιμησαι στα σινδονάκια
κ' έγώ στενάξω άπ' τα φαρμάκια.
Και πάλιν άχου!

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

"Ηγουν όμιλλαι έπίκαρροι

Τῆν έπαύριον τών Χρι-
στουγέννων τῆν έολτῆ
καθάπερ χροινόρική
ήμέρα και πανηγυρική
φαγούσιν πένητες και
έβρολιασθήσονται
κοινώς απαραδεδ'ιμέναι
τών φουκαρών ήμῶν χολ-
τασθήσονται
άλλά πός ήγαπητοί
και έν Χρισθῶ άδελφοί
και οι κοιλιαί ούχ πλη-
ροῦνται δια φρέσχ'ν άήθ
τό όποτον
άπτητούσιν άπθόνους τρο-
φάς μετά μεζεδακίων
Διά τάπτα έσέκπητην
μίαν έλγισίαν
παρούς άνά χρισ άπαξ

μεσοφονίαν
άπεφάσιον να προλήσω μουσικοειδῶ;
άπό σημεριόθεν

ήγουν να άσω έγωγε τούς καλάνδους συνοι-
κίόθεν

τουθόπερ ως κοινώς λαλοσιν
να τά ελει

και ούτω ποσόν τινά να περιβουτήξω
όπερ κ'ά ώ' ά τιτρώξω
γαλλίν όπητην

τουτέσθιν τό θήλειον
του γάλου μετά κισθάνων
παρ'αγμισθῆν

τό όποτον
λείχω τά δάχτυλα έκ τοιούτον φαγιον
Ούκ μῆν άλλά θά ποιήσω

δι' έπαξ ήμέραν μεταβολῆν
καθόπερ θερετιομένου ένδιαιρκῶς
μετά σπανακίων λαχ'ίνων και φασιδλων γισχι

κινδυνέπει να πράξω
κῆπον τῆν έμῆν γισθῆ
τό όποτον
σωσθόν λαχανόκηπον μετά όσπριων.

Ο ΑΓΚΑΒΑΓΓΕΛΟΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

Κοντεύουν να ξεχάσουνε, Χριστέ μου,
πώς έπρεπε κ' εσύ να γεννη ής
κ' άπ' τῆς κολλῆ τών δ'σποτά-
|δων σοφ'ηθείεις
φόβος υπήγγυς να άν'β' ηθῆ;
"Αλλ' εστυχῶς κεννισαν ή κοι-
|λιές τ'νυς
κι'άλλάξ'ν εναίόφασι. σνάχοιτους.
Γιά τούς παπκάδες τό ήμερο-
|λόγιο
τό κανονίξει μόνοτό στομάχι τους

ΘΑ ΤΑ ΠΩ

Πάω κ' έγώ στην πεθερά μου
|να τά πῶ
κι'ι πτω μιά ώρα γληγορότερο
μα δσα έμως ι' άν τῆς πῶ γῶ
έκεινή, θά μου πῆ τά περισσό-
|τερα.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

"Απάνω στό Χριστουγενν άγιο δεντρό,
έλα, γυναίκα μου, να σ' ανεβράσω
ίσως τό δῶρον πέση κ'ιν. ν'ς.
ίσως κανείς σέ πάρη και ήσυχάσω.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΙ ΤΗΣ

Κρατούς τό κερί της άναμμένο
στό σπιτι να τό πάμ με τό καλό
κι' άπ' έξω, πρίν να φύγη, τῆν προφτάνα.
«Χριστός γεναίται» τῆς λέω και τῆν φιλώ.
Τι άμορφούλα Γέννησι πού έγινη!
Σάν χριστιανοί πού είμαστε κ' οι δύο,
γιά τά Χριστούγεννα μ' έφίλησεν έκεινή
γιά τά Χριστούγεννα τῆ φίλησα κ' έγώ.

Στάθης Άλούπας

ΤΟΥ ΒΙΑΜΗ ΤΑ ΚΑΩΜΑΤΑ

ΦΡΙΞΟΝ ΗΛΕ

Είμαστε καλά ρε κόσμε σέ περικαλώ ή να
βάλω τῆς φανές με τά παρατράγουδα τό ό-
ποτον γλέπωκαι μās
σκαρώνουνε ο καθέ
έκαστος ένεκα πού
έτσι του καταβ'ίζει
τό ξερό του — με
συνατάδιο;

"Άκου μυστήρια
πράματα ρε Μινηώ
ευαίσθητη και ξε-
καινουργωμένη: Τύ-
βανεποτες τό μυαλά
κι σου πώς θά γι-
νούμαστε σά φασί'ν
περι ή μερομηνίς
και πικ'ιλια —
ξηγήμαί ήμερολό-
γιος;

Π'ν άκούστηνε
ρε μυστήρια ρε έ-
παν τό ντουινά "Α-
θηνών και περ χῶ-
ρω πρώτα νάχουε
Πρωτοχρονιά κι' ή
στερις Χριστούγεννα; — άλήθεια χρένια
πολλά κι εστυχῶ και καλοκαρισμένα, με ή
γεία και μεδεν στενωχώρα και σε έλπει με τό
νέον έτιν.

Πέρ'νυ εκίν'τρε Χρ'στούγεννα ρε κύριος, ε
φέτος δηλαδή δέν έχαι; "Η μά, και έξήχουσε
ό Χριστός να γεννηθῆ; — νόμω; Κ'ι πού
άκούστηκε άρχιχρονιά και χάρμα Άι βασιλης
— τό καντηλιόσαι; Παιε ποτες γούρι ο χρό-
νος ερ άνισόρηται άνιυ τά Κάλιντα τει ρκα
τό στενά τό όποτο εθ'μο π'σα γρόνο να βγί-
νουμες πέντ'εξη παιδιά, ο Βιγγ'άκης ο
Μπλεχούρας τέρτος πρώτης, ο Μῆσος ο
Λακερνατζῆ; σενόντο ίσιο και άνιβατό, κάμ-
ποσοι άλλ' — έλό σ'ν μου μῆ πασαδ'θρα —
μα τό β'π'ε επ' έμ' δου Μαζένας γυζέτο ά-
βέρτα τό όποτον ξ'τιναγμα τό βράδυ μέρι
ψυλοα σέ κσην ή λαϊκά ή ντάμα. Ξη-
γιέμοι εθ'μορεπης και γουρλήτικος;

Τό σήμερις ήμέρα ερχεται ο έ. ερος και σού
τά κάνει σαλαμαστράδ — ο άλινόβας — ά-
νυ να έξει ξη και τόν κοσμά'η και μένα
και τό μεν και τό δέν τό όποτον διαφερνῶ-
μαστε με τό περιπέλο.

"Όρα είν'ι μ'υ φαινεσαι να π'άσο τῆ μα-
ναβέλα και να δουλεψη τό κοντόξυλο ρε έλ-
λαιοι και να πάρτε τό σ'χ'ρηκι σας έτσι
γιά τό καλό του χρόνου — μιλῆς κανέας;

Ο ΒΛΕΠΗΣ

ΑΠΟ Τ'Ν ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕ ΠΙΟΥΤΩΝ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΦΑΡΑΩ

Πολυχρόνιον μῆτρο μου,
δέν είναι τό κατεξῆς δυνατόν να συμβι-
σω πλιον άναμξ με τον ά'ιστον ούξυς μου,

τόν Άτζέρ, ένεκα διου
καθ' οδδ'ενα τρώ'ν ενοσι
να μ' εακρωιστηρη ένεκα
πού έγώ είμ'ι υοδέρνι κ'
έκεινος άμοέρηστος, τό
όποτον ού λέω πός θέλω
έναν άντρα Φαρωά όπου
εινε τῆς μοδός κ' έκεινος
σταυρο κ'εται και θέλει
να με λιβαίσι σ'ίμπος να
μ' έπισε σεληνιασμο, ε
ξω άπό λόγυ σου. Δέ
γλέ σε ο ρεζιλιος τό πῶ;
έταρα σόμπατες αι κερλια
τών Άθηνών φορ'ουσιν
ούλα τους τά προμματα

Φαρωά, κάτρες Φαρωά, μεσορρία Φαρωά,
τάρτα μάλιστα άγοράζυνε και κρεββάτια Φα-
ρωά και κάνονυ και παιδ'ε Φωρωά, κ' έγώ
πού του ζητάω να γένη κι' αυτός Φαρωά είναι
τίποτες; Πίς του και σ'υ, μήτερ μου να γένη
άθρσπος γιά να μῆν τόν χωρίσω και τότες θάν
τόνε σετίλω να κόψη ρόδι μαρωμένα.

"Αντίο σας και καλήν διασκέδισις ή κόρη
σας

ΒΕΤΤΑ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ
Τό καλλίτερον δῶρον

— Τις έδωσες τῆς γυναίκας σου τίποτα γιά
τῆν ζορτή τών Χριστουγέννων;

— Τό διαζύγιον!